

AT KOMME HJEM

Ung, progressiv tango er på vej mod København fra Buenos Aires: orkestret Astillero. Tangoen i den argentinske hovedstad Buenos Aires er i dag godt 100 år efter sin fødsel langt fra det støvede image, som præger genren. *Tango nuevo* – den nye tango – er udtryk for pulsen i den store sydamerikanske metropol. For musikerne selv handler det om “at komme hjem”.

Af Stine Helkjær Engen og Lise Lundme Funch

DER VAR ENGANG i første halvdel af det 20. århundrede, hvor tangoen – med kulmination i 1940erne og 1950erne, ‘*la edad de oro*’ (‘guldalderen’) – var stor og mægtig i den argentinske hovedstad Buenos Aires. I 1960erne bidrog den karismatiske komponist Astor Piazzola til en radikal nytænkning af genren, hvor han eksponerede en ny og mere jazzet udgave.

Men i begyndelsen af 1970erne så godt som forsvandt tangoen i Argentina. Det skete blandt andet på grund af den anspændte politiske situation i landet, og i måske endnu højere grad på grund af den stadigt mere globaliserede musikscene, hvor rocken blev den dominerende musikgenre blandt unge i Argentina.

Midt i 1990erne skete der så pludselig noget.

En ny generation af unge argentinerere fik fornyet interesse for tangoen, og i dag findes et spirende tangomiljø i de selvsamme gader, hvor musikken så dagens lys for godt 100 år siden. Selvom scenen er den samme, er den tango, som produceres i dag, langt fra et forsøg på med fløjlschandsker at hente fortiden ind i nutiden. Ej heller er det udelukkende en turismevirksomhed, hvilket man ellers hurtigt kan få fornemmelsen af, når man sonderer søndagsmarkedet i byens historiske bydele.

“**Astillero Tango** brager igennem med sin musik. Med kunstnerisk sikker hånd åbner de døren til en fuldstændig ny vision om tangoen, rå og voldelig, i takt med den tid, vi lever i. Astillero blev dannet i 2005 med det ene mål at få tangoen tilbage på sin oprindelige plads: i vores populærkultur.”

Sådan skriver tangoorkestret Astillero på deres hjemmeside.

Astillero er et syvmandsorkester bestående udelukkende af unge musikere fra Buenos Aires. De spiller nye kompositioner og lyder hverken som de store ‘guldorkestre’ fra 1940erne og 1950erne eller som Piazzola. De er repræsentanter for et ungt tangomiljø i dagens Buenos Aires. Unge argentinerere er vokset op med The Beatles og en stor national rockscene, og tango har været en musik, de overhørte i bedsteforældrenes stuer.

Hvorfor i alverden begynder denne generation af unge argentinerere så pludselig at beskæftige sig med en ellers aflagt musikgenre? Fordi turisterne kan lide det? I mangel på bedre ting at tage sig til?

Nej, en tilværelse som fuldtidstangomusiker er hårdt arbejde, og mange opgiver videregående uddannelser og udmærkede jobs for en usikker tilværelse som tangomusiker.

Svaret er blandt disse unge tangomusikere enkelt. De føler, de “kommer hjem”, når de spiller og hører tango.

De ønsker, at musikken kan mere end at fungere som museums-genstand og turistmagnet, og vil derfor gøre musikken populær igen, give den en funktion, hvilket for dem vil sige at skabe et vedkommende og tidssvarende musikalsk fællesskab.

I fællesskabet håber de at give andre unge en mulighed for ligeledes at “komme hjem”. På denne måde kommer tangoen til at fungere som et vigtigt holdepunkt i en stor latinamerikansk metropol, hvor den globale udsigt øges fra dag til dag, og den økonomiske og sociale situation udstikker ganske uforudsigelige præmisser for den argentinske samfundsborger.

Foto: Alejandro Diez

Nogle af medlemmerne i Astillero har været med, siden tangoen igen blev sat på dagsordenen i midten af 1990'erne. De har været med til at løfte den tunge opgave, det er at trække en musikgenre op af glemmeskuffen.

Det springende punkt har bestået – og består til stadighed – i at få de gamle maestros til at videregive kulturarven i lyd, i bevægelser og i ord. Dette vil give den nye generation af musikere mulighed for at skabe en solid stilistisk base med udgangspunkt i den oprindelige tangoen, hvilket de finder nødvendigt for at nytænke genren. Men de legendariske tangomaestros er gamle, og der bliver stadigt færre af dem, så deres projekt er under tidspres. Det er da også udtryk for gensidig anerkendelse, når man på Astilleros seneste album finder et nummer, hvor den over 80 år gamle bandoneonspiller Leopoldo Federico medvirker med sit grå hår og sin enorme ekspertise.

Således bliver tango en musik, som knytter generationer sammen, og derved lapper huller i landets til tider mørke historie ved at fokusere på et smukt, rigt kultur-aspekt af en nation, som ellers ofte associeres med forspildte muligheder og gentagne politiske og økonomiske fiaskoer.

Spillestedet Global i København åbner den 4. november dørene for en koncert med netop Astillero. Orkestret har for nylig udgivet deres anden plade og starter i slutningen oktober deres anden turné, hvor Montreal er første stop. Herefter går turen til Sevilla, hvor Astillero er et af de cirka 50 bands, som gæster musikfestivalen WOMEX, World Music Expo.

Orkestret spiller ikke tango, som vi har hørt det før, men skriver sig ind i den noget brogede genre kaldet tango nuevo, hvorunder den elektroniske tango hidtil har haft størst international succes. Astillero byder på en helt anderledes fortolkning af tango nuevo, idet den stilistiske base hentes i den traditionelle tango og substansen – det nye – hentes i livet i Buenos Aires anno 2008. ●

Stine Helkjær Engen og Lise Lundme Funch er begge 24 år, læser antropologi og i gang med sammen at skrive bachelorprojekt på baggrund af et feltarbejde udført på tangomusikskolen Orlando Goñi, som medlemmer af orkestret har været med til at starte. Feltarbejdet blev udført i Buenos Aires foråret 2008.

Koncert:

• *Global, Nørre Allé 7, 2200 København N.*
Koncerten starter kl. 21:00. Dørene åbnes kl. 20:00.

Astilleros pladeudgivelser:

- *'Tango de Astillero' – 2006, De Puerto Producciones, Argentina.*
- *'Sin descanso en Bratislava' – 2008, De Puerto Producciones, Argentina.*

www.astillerotango.com.ar